OMAELÄMÄKERTA

PEILIKÄÄNTEINEN

Selviytyminen

Trauma

Mukautuminen

CHANNING BLAKE SUBTIL

Selviytyminen, Trauma, Mukautuminen

PEILIKÄÄNTEINEN

Omaelämäkerta

Channing Blake Subtil

Julkaisutiedot

Peilikäänteinen
Julkaistu sarjan 1. osana:
Vuosisatojen kronikat
© 2026 Channing Blake Subtil
Kaikki oikeudet pidätetään.

Kirjoittaja: Channing Blake Subtil
An der Luthereiche 8, 63110 Rodgau
Sähköposti: channingb.su@gmail.com

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

Tämä kirja kuvaa todellisia tapahtumia kirjailijan elämästä. Yksityisyyden ja henkilön oikeuksien

suojelemiseksi joidenkin henkilöiden nimiä, paikkoja ja tunnistettavia piirteitä on muutettu tai jätetty mainitsematta.

ISBN: 978-952-89-2234-6

Sisällysluettelo

- **Johdanto**
  s. 7

- **Pääosa**
  Luku 1 - Kuka minä olen?
  s. 9
  Luku 2 - Lääkäreiden vähättely
  s. 18
  Luku 3 - Diagnoosi: munuaissyöpä
  s. 38
  Luku 4 - Kohonnut aivojen paine
  s. 56
  Luku 5 - Löydös: Jäätävän kylmä kohtelu
  s. 68
  Luku 6 - Aivot tehdasasetuksilla
  s. 85
  Luku 7 - Vihdoin peilikuvana oikein
  s. 95

- **Lopuksi**
  Katsaus todelliseen peiliin
  s. 169

Johdanto

”Sisältövaroitus!” - Tässä kirjassa jaan synkimmät hetkeni. Kirja käsittelee väkivaltaa, kipua ja loukkaantumisia, joita voi olla vaikea lukea. Mutta kokonaisuudessaan se on tarina selviytymisestä...

Jos rakennat talon perustalle, joka ei sovi piirustuksiin, siihen tulee ennemmin tai myöhemmin halkeamia. Koko elämäni ajan olen yrittänyt pitää tätä perustaa pystyssä.

Se alkoi pienistä asioista – kynästä, joka painettiin minulle vasemmasta kädestä oikeaan, koska vasen käsi oli kuulemma ”huono”. Pieni, näennäisesti harmiton toimenpide, joka kuitenkin osoitti minulle ensimmäistä kertaa: sellaisena kuin olet vaistomaisesti, olet väärä. Tämä tunne kulki kuin näkymätön myrkky läpi lapsuuteni ja nuoruuteni - aina aikuisuuteen asti, vahvistuneena kokemuksista, jotka jättivät syviä haavoja ja traumoja. Se huipentui suurimpaan vieraantumiseen kaikista: elämään ruumiissa ja roolissa, jotka eivät koskaan tuntuneet omilta.

Tämä kirja ei ole valituslaulu. Se on kertomus vapautumisesta.

Kerron tässä, kuinka lakkasin kirjoittamasta väärällä kädellä, kuinka opin hyväksymään kehoni todellisena kotinani ja kuinka opin askel askeleelta kokoamaan menneisyyteni sirpaleet - kuinka kehoni vapautui oireista ja parantui täysin.

”Jos olet koskaan tuntenut olevasi vieras omassa elämässäsi, tämä tarina on sinulle.”

Luku 1 - Kuka minä olen?

...Lähestyminen omaan itseen ja itsetuntemuksen alku...

Mitä minulle oikein tapahtui? Kysymys ”kuka minä oikeasti olen” piinasi minua päivittäin. Se ajoi minut jatkuvasti ulos luontoon. Istuin joka kerta aivan yksin, kuolemanhiljaisuudessa pellolla. Sisäinen ääneni huusi minulle, etten voi jäädä tänne. Minun piti paeta, juosta toiseen kaupunkiin, pois kivusta ja kaikista ajatuksista. Joten jätin kaiken taakseni – muutin kolmen päivän lomani lyhyellä varoitusajalla pysyväksi elämäksi Berliinissä.

Kun kaikki traumat ja negatiiviset tunteet olivat syvällä sisälläni, pystyin vihdoin rauhoittumaan. Puolen vuoden ajan minulla meni todella hyvin, ja päätin rohkeasti palata takaisin kotiseudulleni. Ensimmäiset viikot sujuivat yllättävän hyvin. Etsin oppisopimuspaikkaa eri alalta kuin missä olin aiemmin työskennellyt sekä jalkapalloseuroja, joissa oli vapaita paikkoja. Löysin molemmat.

Allekirjoitin sopimuksen, ja useat harjoitukset olivat jo sovittuina.

Yhtäkkiä koko ajatuskaruselli alkoi pyöriä uudelleen ja sattui entistäkin enemmän. Kehoni kapinoi, ja alitajuiset traumat näyttivät haluavan tulla yhä enemmän esiin. En ollut vielä läheskään valmis käsittelemään niitä, ja sen sijaan pakotin itseni jättämään kaiken juuri niin kuin se oli ollut.

Vakuutin itselleni, että tästä lähtien asiat menisivät paremmin koulutuksen ja jalkapallon ansiosta – hölynpölyä!

Minua petti ihminen, joka valehteli ja petti minua läpikotaisin. Hän riisti minua henkisesti, kohteli minua kuin roskaa, manipuloi minua ja samalla teeskenteli rakastavansa minua. Uskoin hänen vakuutuksiinsa, että hän halusi pyytää minulta vilpittömästi anteeksi. Sen sijaan hän sylki minua, käytti minua hyväkseen, raiskasi minut ja kuristi minua samalla vyöllä melkein kuoliaaksi. Olin niin suuressa sokissa, etten edes pystynyt pakenemaan,

vaan jouduin odottamaan, kunnes hän palasi normaaliksi ja vei minut rautatieasemalle.

En pystynyt lainkaan käsittelemään sitä, mitä oli tapahtunut. Olin vakuuttanut itselleni, että se oli täysin normaalia ja kunnossa. Fyysisistä jäljistä huolimatta – kuten mustelmista ja kivuista kaulassa ja sen ympärillä – join lievitykseksi valtavia määriä teetä sen sijaan, että olisin käsitellyt tapahtunutta. Se sujui hyvin vain muutaman päivän, kunnes menetin täysin malttini ja reagoin rajusti liikkeeseen takanani. Siitä lähtien oli selvää, että minun piti hakea apua. Viikon sisällä järjestin kiireellisiä tapaamisia, kunnes siirryin jatkuvaan traumaterapiaan.

Tuona aikana tilani heikkeni nopeasti. Sain jatkuvasti takaumia, olin tuskin läsnä, ja ulkona minun piti kääntyä jatkuvasti ympäri varmistaakseni, ettei kukaan kulkenut takanani. Koska koulutukseni oli tuolloin jo alkanut, en juurikaan seurannut oppitunteja, sillä olin jatkuvasti poikkeustilassa. Toimistossa tilanne oli siedettävä, koska siellä kukaan ei istunut takanani.

Diagnoosi: akuutti stressireaktio, joka kehittyi alkavaksi PTSD:ksi – posttraumaattiseksi stressihäiriöksi. Suhteellisen nopeasti alkaneen kiireellisen hoidon sekä jatkuvan traumaterapian ansiosta selvisin nopeasti pahimmasta. Kolmen kuukauden intensiivisen terapian jälkeen minut katsottiin parantuneeksi ja trauman voittaneeksi. Tänä aikana eri lääkärit dokumentoivat kaiken asiaan liittyvän, ja pystyin lopulta tekemään asiasta rikosilmoituksen.

Kaikki jatkui toistaiseksi entisellään, ja myös jalkapalloharjoitukseni jatkuivat. Niissä minua herätti useaan otteeseen se, että käytän voimakkaammin vasenta jalkaani. Miksi pelaan vasemmalla, vaikka olen oikeakätinen? En ollut aiemmin oikeastaan huomannut sitä, tai olin ehkä tukahduttanut sen. Osasin kirjoittaa molemmilla käsillä ja käytin yleensä usein molempia puolia. Tämän vuoksi se ajoi minut jälleen jatkuvasti ulos etsimään vastausta kysymykseen ”Kuka minä olen?”. Yritin selvittää, miksi käytän suurimmaksi osaksi mieluummin vasenta kättä ja vasenta puolta ylipäätään. Jotain halusi paljastua minulle, mutta en silti ollut vielä

valmis sallimaan kaikkea. Myös traumaterapia jatkui kuitenkin, jotta voitaisiin katsoa syvemmälle. Sisäisesti en voinut enää jatkaa. Olin niin vahvasti juuttunut pakenemistilaani, että annoin sen jälleen voittaa ja keskeytin terapiani sekä koulutukseni. Takaisin Berliiniin, takaisin rauhaan. Ainakin niin ajattelin. Mutta tällä kertaa myös siellä kaikki muuttui.

Minussa uinui vielä niin paljon sellaista, mitä en tuolloin halunnut eikä pystynyt katsomaan.

Aloitettuani uudessa työpaikassani tajusin hyvin nopeasti, etten kestäisi siellä kauan. Yrityksen johtajalle, jolle työskentelimme, olimme vain orjakansaa, ja siellä vallitsi tietty yleinen ilmapiiri. Työkaverini ja minä otimme tämän käyttäytymisen esille useita kertoja, mutta lopulta ilman tulosta. Meidän kanssa käytiin niin usein keskusteluja, joissa meitä kehotettiin noudattamaan ohjeita sen sijaan, että olisimme koko ajan ottaneet asiaa esille. Tunsimme, että oma pomomme oli jättänyt meidät pulaan. Jossain vaiheessa minulta kuitenkin katkesi kärsivällisyys, ja ryhdyin puolustamaan meitä kaikkia

kirjoittamalla suoran sähköpostin yrityksen yrityksen johtajalle. Hetkessä pomomme ja hänen esimiehensä olivat edessämme. Nyt on tulossa keskustelu, ja se käydään vain minun ja noiden kolmen kanssa. Hienoa, ajattelin, onko tämä totta? Keitin sisälläni raivosta. Se tuli selväksi myös keskustelussa, koska olin suorapuheinen enkä todellakaan säästellyt sanojani. Olin jo hakenut töitä toisesta yrityksestä, koska tilanne painoi mieltäni niin paljon, että minulla oli jatkuvasti migreeniä auran kera eikä olo enää rauhoittunut. Siksi olin sairauslomalla, kunnes allekirjoitin sopimuksen uuden yrityksen kanssa ja vaihdoin työpaikkaa.

Aloitettuani uudessa paikassa pääsin vihdoin takaisin rauhaan. Vaihdon myötä minulla oli siellä tasavertainen esimies ja mukava tiimi. Työskentelystä tuli taas mielekästä ja tukea oli saatavilla. Samalla tein vapaaehtoistyötä saksalaisessa pelastusjärjestössä ja suoritin sivutoimisesti peruskoulutuksen katastrofivalmiuden henkilöstölle. Osallistuin kuitenkin usein myös Berliinin Herthan jalkapallo-otteluihin sekä Kältebus-avustusbussin

tukitoimintaan. Ensimmäistä kertaa kaikki pysyi suhteellisen vakaana.

Asuin koko ajan hostellissa, jossa myöhemmin syntyi useita riitoja – mukaan lukien tappouhkauksia ja huoneeni tuhoamista. Niinpä minut heitettiin ulos hostellista, vaikka huoneeni oli maksettu yli kuukaudeksi eteenpäin. Siinä minä sitten seisoin, pakotettuna poistumaan hostellista seuraavaan päivään mennessä kaikkine tavaroineni ja ilman taloudellisia varantoja. Hostellin maksettua summaa en saanut heti – se siirrettäisiin takaisin 14 päivän kuluessa. ”Mitä teen nyt?”, se oli jo liikaa minulle. Soitin pomolleni ja kerroin hänelle koko tilanteen. Hän antoi minulle hätätapauksena vapaata muutamaksi päiväksi, ja jotenkin meillä oli ollut väärinkäsitys. Minun piti tulla takaisin töihin vielä samana päivänä, mitä en ollut ymmärtänyt, koska minun piti mennä toiseen paikkaan seuraavana aamuna. Niinpä pakkasin ensin tavarani.

Olin jo sängyssä, kun toinen esimieheni soitti ja kysyi, missä viivyn. Keskustelimme, ja lopulta hän haki minut matkalaukkujeni kanssa. Heti töiden jälkeen

ajoin ensin takaisin kotikaupunkiini. Olin siellä muutaman päivän. Sen jälkeen palasin jälleen viikoksi Berliiniin töihin. Tuona aikana yritin järjestää siirron Mannheimiin samaan yritykseen, jossa olin aiemmin työskennellyt. Sainkin suhteellisen nopeasti työhaastattelun Mannheimissa, vaikka koko reitti oli vielä suljettuna jopa puoleksi vuodeksi. Siirtymäkaudeksi menin sitten Frankfurtiin. Se venyi aluksi kuukaudeksi, kunnes pääsin taas töihin. Olin kuitenkin jo taas kotiseudullani. Kun homma sitten lähti käyntiin, ajattelin taas, että nyt se vihdoin tapahtuisi ja voisin päästä perille. Tilanne kääntyi täysin päinvastaiseksi täsmälleen viikkoa myöhemmin. Se oli aivan tavallinen työpäivä, ja juuri ennen työpäivän päättymistä se tapahtui. Kaaduin 40 cm:n korkeudelta noustessani ylös koskematta lainkaan lattiaan ja kaaduin eteenpäin, mutta en kaatunut kokonaan, koska työtoverini ehti tarttua minua takaa. Hetken ajan luulin, että voisin kävellä normaalisti. Sen sijaan en siitä lähtien pystynyt enää suorittamaan jalan rullausliikettä. Kipu ulottui polveen asti, koko säären pituudelta jalkaan asti. Se oli työtapaturma, joten ajoin suoraan sairaalaan ja ontuin ympäriinsä.

OMAELÄMÄKERTA

“EN SAANUT OLLA OMA ITSENI. JOTEN MINUN PITI OPPIA SELVIYTYMÄÄN.”

Vuosien ajan elin vain selviytymistilassa. Vietin elämäni pakenemalla omien traumojeni varjoja ja vihaamaani peilikuvaa.

Alusta asti tiesin yhden kiistattoman totuuden: olen poika, joka on vangittu väärään kehoon. Hyväksynnän sijaan minua odotti julma todellisuus. Syrjintä, armoton kiusaaminen, tappouhkaukset koulussa ja piittaamaton hylkääminen olivat arkipäivääni. Todellista identiteettiäni tukahdutettin. väkivaltaisesti, enkä saanut koskaan olla vain oma itseni.

Vuosia kestänyt pakotettu naamioituminen ja sisäisen olemukseni johdonmukainen kieltäminen – jota symboloi vasenkätisyyteni poiskouluttaminen – vaativat raskaan veron. Ääneni pysyi vuosia mykkänä, mutta kehoni kapinoi kuuluvasti.

Tämä omaelämäkerta on armoton kronikka tuskallisesta taistelusta omaa kehoani ja mieltäni vastaan. Se on syvästi henkilökohtainen todistus matkastani trans-miehenä – miehenä, joka on voittanut taistelun itsekieltämistä vastaan, lakannut pakenemasta ja ottaa nyt ensimmäisiä askelia kohti paranemista.

9 789528 922346

Elämäkerta / Transidentiteetti / Trauma